

Arrest

nr. 177 613 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij legt op 20 juli 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. B. F. L. H. M., een Nederlandse burger, die op 9 juli 2010 in het bezit werd gesteld van een E-kaart geldig tot 17 juni 2015.

1.2. Verzoekende partij dient op 28 juli 2010 in toepassing van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, met name als wettelijk geregistreerde partner van een Nederlandse Unieburger in een duurzame en stabiele relatie. Verzoekende partij wordt op 7 januari 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 4 januari 2016.

1.3. Op 16 juni 2013 wordt de wettelijke samenwoning met dhr. B. F. L. H. M. stopgezet in onderlinge overeenstemming.

1.4. Op 25 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 25 juni 2016 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): I. M. J. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: B. C. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoning werd stopgezet op 14.06.2013.

Aan betrokkene werden dd. 09.09.2013 documenten opgevraagd om haar integratie te bewijzen, zoals in het artikel 42 quater, laatste paragraaf.

Op 18.04.2014 werden door de stad Antwerpen volgende documenten overgemaakt:

- Inschrijving taallessen Nederlands + bewijs cursus maatschappelijke oriëntatie: aangezien het volgen van deze cursussen verplicht is, tonen deze niet aan dat betrokkene geïntegreerd is in de Belgische maatschappij;

- Inschrijvingsformulier module NT2 Alfa Breakthrough 2 aan de Open School Antwerpen: dit betreft enkel een inschrijvingsformulier, er werden geen verdere bewijzen van het volgen van de cursus voorgelegd;

- Levensverzekeringscontract bij ING dd. mei 2013: dit toont enkel aan dat betrokkene een spaarkapitaal wil opbouwen met een gegarandeerd rendement, dit is op zich geen bewijs van integratie; Dit laatste geldt voor de verzekering en bijstand woning en privé-leven dd. 08.11.2013 en de aansluiting bij het ziekenfonds, het contract met Telenet en Electrabel en een huurovereenkomst...

- Halftijdse arbeidsovereenkomst als huishoudelijke hulp in het kader van dienstencheques dd. 21.02.2011, met eveneens een bewijs van het uitbetaalde vakantiegeld en de betaalde belastingen: Dit zijn geen bewijzen van uitzonderlijke integratie. Immers, het hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, zonder afhankelijk te zijn van de Belgische overheid;

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, sociale integratie in België en de bindingen met haar land van oorsprong, moet besloten worden dat de situatie van betrokkene niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Betrokkene is nog jong en kan in haar land van herkomst een nieuw leven opstarten ("het komt betrokkene evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen ofte actualiseren cfr. RvV 19/09/2014, nr. 129.755)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel gaat als volgt:

"Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster werd uitgenodigd om haar integratie te bewijzen zoals aangehaald in het artikel 42quater/ laatste paragraaf.

Dat evenwel aan verzoekster niets werd gevraagd omtrent het feit of zij zich in enige uitzondering zou bevinden zoals gesteld in art. 42quater §4 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

Dat verzoekster vooreerst meent dat zij effectief zich in één van deze uitzonderingsgrond bevindt namelijk de eerste.

Immers de oorspronkelijke aanvraag 19ter dateert van 28 juli 2010. De relatie met de heer B. werd aangetoond met de bewijzen van samenwoning gedurende 1 jaar. De aanvraag van 28 juli werd immers goedgekeurd door de DVZ zodat onomstotelijk vaststaat dat verzoekster gedurende een jaar heeft samengewoond met de heer B. en dit voorafgaandelijk aan de aanvraag ex art. 40bis en dus voorafgaandelijk aan de afgifte van de bijlage 1 9ter.

Dit wil zeggen dat het een juridisch vaststaand feit is dat verzoekster met de heer B. samenwoonde sedert 28 juli 2009.

Dit wil ook zeggen dat verzoekster kan aantonen dat zij langer dan drie jaar heeft samengewoond met de heer B. en effectief in aanmerking komt voor de uitzondering.

Evenwel heeft gedaagde zich niet de moeite getroost zulks een bewijs te vragen aan verzoekster.

Dat het in tegenstelling tot gedaagde vermeld niet aan verzoekster is om stappen in die zin te ondernemen verwijzend naar het arrest van 19.09.2014 nr. 129.755. Immers het is gedaagde welke aan verzoekster een voordeel wil ontnemen en niet verzoekster die een voordeel wenst te bekomen hetgeen uiteraard een invloed heeft op de bewijslast.

Het is immers gedaagde die moet aantonen dat zij niet in aanmerking komt voor een uitzondering hetgeen zij niet heeft gedaan.

Dat in die zin de motivering van de bestreden beslissing faalt.

Dat gedaagde ook gefaald heeft in haar zorgvuldigheidsplicht door pas een beslissing te nemen na één jaar en negen maanden na haar vraag te stellen.

Dat verzoekster dan ook ten stelligste de indruk krijgt dat de beslissing ingegeven werd door het feit dat haar partner een aanvraag ex art. 12bis Vreemdelingenwet heeft ingediend en dit de aanleiding is om haar verblijfskaart in te trekken."

3.2. De in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en de referentiepersoon werd stopgezet op 14 juni 2013. De gemachtigde verwijst verder naar het schrijven aan verzoekende partij op 9 september 2013 teneinde haar de mogelijkheid te geven haar concrete situatie toe te lichten in de zin van artikel "42quater, laatste paragraaf" en geeft een antwoord op de naar aanleiding van dit schrijven aangebrachte elementen aangaande haar integratie.

Voor wat betreft de bevelscomponent van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat ook hier uitdrukkelijk wordt verwezen naar de rechtsgrond, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In feite wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoekende partij in België is verstreken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

3.3. Waar verzoekende partij inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

"§1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest.

(...)"

3.5. Verzoekende partij betwist niet dat de wettelijke samenwoning (d.i. het geregistreerd partnerschap) met haar Nederlandse partner, dhr. B., werd stopgezet op 14 juni 2013. De beëindiging van de wettelijke samenwoning vormt de feitelijke grondslag voor de beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt evenwel dat het in casu aan de gemachtigde is om aan te tonen dat zij niet in aanmerking komt voor een uitzondering, zoals bepaald artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. De in dit artikel voorziene uitzonderingen voorzien in een behoud van verblijfsrecht.

Zulke verplichting kan echter niet worden gelezen in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde is weliswaar gehouden te onderzoeken of een vreemdeling in aanmerking komt voor een behoud van het verblijfsrecht, maar hieruit volgt niet noodzakelijk dat hij steeds is gehouden uitdrukkelijk aan te tonen dat een vreemdeling niet valt onder uitzonderingssituatie en dus niet in aanmerking komt voor een behoud van een verblijfsrecht.

3.6. Verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat zij werd uitgenodigd om "haar integratie" te bewijzen zoals aangehaald in "artikel 42quater, laatste paragraaf". Zij merkt op dat haar evenwel "niets werd gevraagd" omtrent de vraag of zij zich in een uitzonderingssituatie zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast het betoog van verzoekende partij dat haar niet de kans werd geboden om elementen voor te leggen om aan te tonen dat zij zich in één van de uitzonderingssituaties zou bevinden in de zin van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en dat zij enkel werd uitgenodigd om haar integratie te bewijzen zoals aangehaald in artikel 42quater, § 1, laatste paragraaf van dezelfde wet, feitelijke grond mist.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Het is in die zin dat aan verzoekende partij op 9 september 2013 werd gevraagd om alle nuttige documenten voor te leggen niet alleen in het kader van een socio-economisch onderzoek, voorzien in artikel 42quater, § 1, laatste paragraaf, maar ook in het kader van een mogelijke uitzonderingssituatie, voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij kennis nam van deze vragen op 21 maart 2014.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij enkel elementen heeft voorgelegd met betrekking tot het socio-economisch onderzoek, voorzien in artikel 42quater, § 1, laatste paragraaf. Uit

de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen door de gemachtigde in rekening werden genomen en besproken waarna hij besluit dat *“de situatie van betrokkene niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene”*. Dit motief wordt door verzoekende partij niet betwist.

Verzoekende partij werd tevens per brief van 9 september 2013 uitdrukkelijk in kennis gesteld van de mogelijkheid om het verblijfsrecht te behouden indien zij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. In deze brief wordt voormeld artikel geciteerd, waarna letterlijk wordt gesteld: *“Indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier.”*

Verzoekende partij werd aldus de mogelijkheid geboden om nadere toelichtingen te geven, zodat zij niet kan voorhouden dat haar *“niets werd gevraagd”* omtrent devraag of zij zich in een uitzonderingssituatie zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich bevindt in een uitzonderingssituatie zoals bepaald in voormeld artikel.

Nochtans werd verzoekende partij in het kader van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet de uitdrukkelijke mogelijkheid geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het behoud van het verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken (cf. RvS 19 januari 2016, nr. 233.512). Het horen van verzoekende partij heeft tot doel het bestuur in staat te stellen om alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen. In het kader van een wederkerig bestuursrecht is de verzoekende partij aldus evenzeer gehouden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en kwam het haar toe alle nuttige elementen aan te brengen wanneer dit haar uitdrukkelijk wordt gevraagd in het kader van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat zij in dit geval niet heeft gedaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.7. Verzoekende partij benadrukt vervolgens dat zij zich wel degelijk bevindt in één van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, met name de eerste. Verzoekende partij stelt dat zij in het kader van haar aanvraag om een verblijfskaart, ingediend op 28 juli 2010, bewijzen van samenwoning gedurende 1 jaar heeft voorgelegd om haar relatie met de referentiepersoon aan te tonen. Zij wijst erop dat de aanvraag werd goedgekeurd zodat *“onomstotelijk”* vaststaat dat zij gedurende een jaar heeft samengewoond met de referentiepersoon en voorafgaandelijk aan de verblijfsaanvraag. Volgens verzoekende partij is het een vaststaand feit dat zij met de referentiepersoon samenwoonde sedert 28 juli 2009 hetgeen aantoonbaar is dat zij langer dan drie jaar heeft samen gewoond met de referentiepersoon en effectief in aanmerking komt voor de uitzondering.

3.8. De Raad stelt vast dat voor bovenstaand betoog geen steun te vinden is in het administratief dossier. In een beslissing van 3 januari 2011 werd gesteld:

“In reactie op uw schrijven dd. 03.01.2011 kan ik u melden dat bij nazicht van het dossier inderdaad blijkt dat de documenten tijdig werden voorgelegd. Aangezien de termijn van 5 maanden waarbinnen onze dienst een beslissing ten gronde kan nemen, verstreken is, mag betrokkene bijgevolg in het bezit gesteld worden van de F-kaart. De instructie bijlage 20 mag genegeerd worden.”

Hieruit blijkt geenszins dat de verblijfsaanvraag werd goedgekeurd omdat de verzoekende partij haar relatie met de referentiepersoon heeft aangetoond met de bewijzen van samenwoning gedurende 1 jaar. Integendeel blijkt dat de verblijfsaanvraag werd goedgekeurd louter en alleen omdat de beslissings-termijn was verstreken.

3.9. De redenering van verzoekende partij dat de duur van een feitelijke samenwoning voorafgaand aan het geregistreerd partnerschap moet worden meegenomen in de duur van de berekening van de termijn van drie jaar, kan niet worden bijgetreden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in toepassing van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, met name als wettelijk geregistreerde partner die een Nederlandse Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent, begeleidt of vervoegt in België. De aanvraag steunde, zoals vermeld in punt 1.2., uitdrukkelijk op het geregistreerd partnerschap.

De Raad herinnert eraan dat artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 3, lid 2 onder b) en artikel 7, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de

Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77, rectificatie in PB 2004, L 229, blz. 35; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 juli 2007 tot wijzigingen van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc nr. 51-2845/001, p. 11 en p. 40-41).

Zoals blijkt uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is gezinshereniging met een burger van de Unie mogelijk met: 1) de echtgenoot of de vreemdeling met wie een geregistreerd partnerschap is gesloten dat wordt beschouwd als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, of met 2) de partner met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten of met 3) bloedverwanten in neergaande lijn en bloedverwanten in opgaande lijn, mits voldaan is aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° respectievelijk 4° vermelde voorwaarden.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijk corresponderende beëindigingsgronden, als 1) het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2) het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3) er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet moet, gezien het voorgaande, dan ook worden gelezen als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante van de drie beëindigingsgronden.

In casu werd het verblijf beëindigd op grond van het einde van het geregistreerd partnerschap. De uitzonderingsgrond die hiermee volgens paragraaf 4, 1° van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet correspondeert, is de situatie waarin het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging van dit partnerschap minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk en voor zover verzoekende partij voldoet aan de vereisten van het bepaalde in paragraaf 4 laatste lid.

Uit deze bepaling blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals in casu onbetwist, toch zou kunnen worden gecumuleerd met een termijn van feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging voorafgaand aan het geregistreerd partnerschap teneinde toch van de uitzonderingsbepaling te kunnen genieten, zoals verzoekende partij op impliciete wijze beoogt. Bijkomend kan worden aangestipt dat de aanhef van artikel 42quater, § 4 immers luidt *“onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde “geval” niet van toepassing: [...]”*, waarbij de term *“geval”* in het enkelvoud wordt gebruikt, hetgeen eveneens een indicatie is dat elke afzonderlijke beëindigingsgrond met zijn corresponderende uitzondering moet worden toegepast.

Ten overvloede weze nog opgemerkt dat artikel 42quater, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet een omzetting zijn van artikel 13, §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:
a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of
b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen [...], of
c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, [...], of
d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, [...].

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociaalebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen” zijn omschreven in artikel 8, lid 4. Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.”

Deze bepaling biedt geen enkele steun voor een interpretatie die ertoe zou leiden dat met een samenwoning of gezamenlijke vestiging voorafgaand aan het begin van het geregistreerd partnerschap rekening moet worden gehouden, voor de berekening van de termijn van drie jaar in geval van beëindiging van het geregistreerd partnerschap.

Bij de omzetting van deze bepaling zou de Belgische wetgever evenwel gunstigere bepalingen hebben kunnen voor ogen houden. Artikel 13, §2 van de Burgerschapsrichtlijn werd bij wet van 25 april 2007, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 10 mei 2007, omgezet in artikel 42quater, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereidingen (*Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 51 - 2845/001, MvT, 54 en 55) blijkt evenwel niet dat de Belgische wetgever voor ogen hield dat de uitzonderingsbepaling, zoals vervat in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, gunstiger moet worden geïnterpreteerd.

Aldus moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op goede gronden het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigde op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, nu de wettelijke samenwoning met haar Nederlandse ex-partner in onderlinge overeenstemming werd stopgezet op 14/16 juni 2013. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij, gezien de aangewende beëindigingsgrond, niet valt onder de toepassing van het in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° bepaalde uitzonderingsgeval zodat evenmin wordt aangetoond dat hierover moest worden gemotiveerd.

3.10. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, door pas één jaar en negen maanden na de vraag om inlichtingen een beslissing te nemen, stelt de Raad vast dat uit artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde kan stellen aan dit verblijfsrecht in een aantal limitatief opgesomde situaties. In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing, die werd genomen in toepassing van voormeld artikel, niet werd genomen binnen de hierin voorzien termijn van vijf jaar.

Verzoekende partij werd op 20 januari 2014 in kennis gesteld van het verzoek om bijkomende informatie te geven, met name met betrekking tot haar socio-economische situatie, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en met betrekking tot een eventuele toepassing van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet anderzijds. De gemachtigde nam een beslissing op 25 juni 2015. Naast de vaststelling dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de gemachtigde de nodige tijd nam om de individuele omstandigheden van de zaak zorgvuldig te beoordelen, toont verzoekende partij niet aan dat deze behandelingstermijn negatieve gevolgen heeft gehad voor haar individuele zaak. Zelfs als er sprake zou zijn van een onredelijke behandelingstermijn, in zoverre dit al wordt aangehaald, dan impliceert dit nog niet dat verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht. Het doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat haar verblijfsrecht op goede gronden werd beëindigd, zoals vastgesteld in punt 3.9, en het gegeven dat zij niet valt onder de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, zoals eveneens vastgesteld in punt 3.9. Uit haar loutere bewering dat zij “*dan ook*” ten stelligste de indruk heeft gekregen dat de bestreden beslissing werd ingegeven door het feit dat haar (nieuwe) partner een aanvraag in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dit feit de aanleiding was om haar verblijfsrecht “*in te trekken*”, kan niet worden opgemaakt dat de duur van de behandelingstermijn haar op enige wijze als dusdanig schade heeft berokkend. De stelling van verzoekende partij dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de beslissing pas “*één jaar en negen maanden*” na de vraag om inlichtingen werd genomen, kan dan ook niet worden bijgetreden.

3.10. Uit het bovenstaande kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met

overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt krachtens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Er worden verder geen argumenten aangevoerd tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2015, waardoor deze beslissing onverminderd wordt gehandhaafd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES